

Διαδίδοντας την αγάπη του Θεού

Η Τάις δεν ήξερε τι να πει ή να κάνει, αλλά ήθελε να βοηθήσει.

Από την Καρολίνα Μαλτονάντο
(Βασισμένο σε αληθινή ιστορία)

Αυτή η ιστορία συνέβη στη Βολιβία.

Ήταν ένα ζεστό πρωινό. Η Τάις και η φίλη της Κλαούντια μιλούσαν και γελούσαν καθώς διέσχιζαν το γήπεδο ποδοσφαίρου. Μόλις είχαν τελειώσει το μάθημα της γυμναστικής και τώρα πήγαιναν στα μαθηματικά.

Τα μικρότερα παιδιά έκαναν διάλειμμα. Η Τάις τα έβλεπε να παίζουν.

Τότε είδε ένα μικρό κορίτσι να κάθεται μόνο του στα σκαλιά. Όταν πλησίασαν, η Τάις είδε ότι έκλαιγε.

Η Τάις έκανε νόημα στην Κλαούντια να έλθει κοντά στο μικρό κορίτσι.

Η Κλαούντια συνοφρυώθηκε και κούνησε το κεφάλι της για να δείξει «Όχι». «Θ' αργήσουμε».

Πριν προλάβει η Τάις να πει οτιδήποτε, η Κλαούντια απομακρύνθηκε.

Η Τάις κοίταζε το μικρό κορίτσι. Ήταν περίπου πέντε ετών. Το πρόσωπό της ήταν κρυμμένο ανάμεσα στα γόνατά της και κάλυπτε το κεφάλι της με τα χέρια της.

Η Τάις κάθισε δίπλα της. Το κορίτσι απομακρύνθηκε λίγο.

«Είσαι καλά;» Ρώτησε χαμηλόφωνα η Τάις.

Το κορίτσι δεν απάντησε. Η Τάις δεν ήταν βέβαιη τι να πει ή να κάνει.

«Μπορώ να σε βοηθήσω;» ρώτησε μετά. Το κορίτσι σήκωσε τους ώμους του. «Με λένε Τάις. Εσένα πώς σε λένε;» Τελικά η κοπέλα κοίταξε την Τάις. «Νικόλ». «Γιατί κλαις, Νικόλ;» «Όλοι με πειράζουν, επειδή είμαι παχουλή» είπε ανάμεσα σε λυγμούς.

Η Τάις σκούπισε το πρόσωπο της Νικόλ. «Λυπάμαι που το είπαν αυτό. Δεν έχει σημασία τι σκέπτονται οι άνθρωποι».

«Λένε ότι δεν είμαι όμορφη».

«Λοιπόν, νομίζω ότι κάνουν λάθος!» Είπε η Τάις με χαμόγελο. «Είσαι πολύ όμορφη και επίσης πολύ ξεχωριστή. Το ήξερες αυτό;»

Η Τάις σκέφθηκε ένα από τα αγαπημένα της τραγούδια από την Προκαταρκτική. Ήξερε τι να πει τώρα.

«Είσαι Θεού παιδί» είπε η Τάις, πιάνοντας τα χέρια του κοριτσιού.

Η Τάις μίλησε λίγο με τη Νικόλ. Εξήγησε πόσο σημαντική ήταν η Νικόλ για τον Επουράνιο Πατέρα, την οικογένειά της και πολλούς άλλους που την αγαπούσαν τόσο πολύ. Σιγά-σιγά, η Νικόλ άρχισε να χαμογελά.

Ύστερα από λίγα λεπτά, η Νικόλ σηκώθηκε και αγκάλιασε σφιχτά την Τάις. «Ευχαριστώ!» είπε.

Η Τάις παρακολούθησε τη νέα της φίλη να φεύγει με ένα μεγάλο χαμόγελο. Ένωσα καλά που βοήθησα τη Νικόλ να νιώσει καλύτερα και να ξέρει πόσο πολύ την αγαπούσε ο Θεός.

Τότε η Τάις αναπήδησε και αυτή στα πόδια της. Καλύτερα να τρέξω σαν τη Νικόλ, αλλιώς θα αργήσω στα μαθηματικά! σκέφθηκε, χαμογελώντας καθώς έτρεχε στην τάξη. ●

